

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΠΡΩΤΑ ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΕΜΕΙΣ
(Κυριακή του Παραλύτου)

Στην κολυμβήθρα της Βηθεσδά αυτός που έμπαινε πρώτος θεραπευόταν. Ήταν κάτι που ανάγκαζε τους ασθενείς να βρίσκονται σε επαγρύπνηση, σε ετοιμότητα, σε νήψη, αλλά και τους γύμναζε στην υπομονή, στην εγκαρτέρηση, στην όρεξη για αγώνα διηνεκή, στην ελπίδα ότι εν τέλει θα πετύχουν αυτό που ποθούν.

Αλλά μοιραία αυτή η θεραπεία του πρώτου και όχι κανενός άλλου οδηγούσε τον κάθε ασθενή να αγωνίζεται για τον εαυτό του και μόνο και να αδιαφορεί για τους άλλους ή να ποθεί να τους υπερκεράσει ή και να τους ξεφορτωθεί ακόμη κατά οποιονδήποτε τρόπο, αφήνοντας έτσι στον εαυτό του ελεύθερο το δρόμο να διεκδικήσει μόνο αυτός την θεραπεία. Εδώ φαίνεται η ατέλεια της προ Χριστού καταστάσεως των ανθρώπων, ακόμη κι αυτών των Ιουδαίων. Η ατέλεια της χάριτος της Παλαιάς Διαθήκης και η πληρότητα της χάριτος στην Καινή Διαθήκη, στην Εκκλησία του Χριστού.

Στην Εκκλησία, που είναι η νέα κολυμβήθρα της Βηθεσδά, κατέβηκε όχι άγγελος αλλά ο ίδιος ο Υιός του Θεού, ο ένας της Τριάδος, και θεραπεύει τους πάντες συνεχώς. Και τον πρώτο και τον δεύτερο και τον τρίτο, τέταρτο, πέμπτο, χιλιοστό, εκατομμυριοστό, δισεκατομμυριοστό... Όλη την οικουμένη. Η χάρη δεν τελειώνει ποτέ. Τα νερά ποτέ δεν μολύνουν όσους κι αν καθαρίσουν. Αντίθετα γίνονται πολύ καθαρότερα.

Επίσης εκεί ο πρώτος γινόταν καλά· εδώ στην Εκκλησία όλοι, **αλλά την πολύ τη χάρη την παίρνει ο τελευταίος λέγει ο άγιος Χρυσόστομος!** Αυτός που περιμένει αδιαμαρτύρητα, ταπεινά και υπομονετικά πότε θα ευδοκήσει ο Θεός να τον ελεήσει. Αυτός που κοινωνεί τελευταίος, αυτός που παίρνει αντίδωρο τελευταίος, αυτός που εξομολογείται τελευταίος, αυτός που παίρνει το φως της Αναστάσεως τελευταίος, αυτός που θεραπεύεται τελευταίος κ.ο.κ. Η χάρη είναι η ίδια· αλλά η υπομονή, η ταπείνωση, η αγάπη που «ου ζητεί τα εαυτής», η χαρά να δίνουμε την προτεραιότητα στους άλλους, όλα αυτά την αυξάνουν.

Το ίδιο συμβαίνει με τα αξιώματα και τις τιμές. Αυτός που τα παίρνει τελευταίος παίρνει μεγάλη χάρη. Χρόνια έκανε να γίνει αρχιεπίσκοπος Κων/πόλεως ο Γρηγόριος ο Θεολόγος. Κι όμως σε δύο χρόνια περίπου που εργάστηκε ποιμαντικά εκεί έκανε όσα δεν θα έκαναν άλλοι επίσκοποι σε πενήντα χρόνια.

Ο άγιος Χρυσόστομος, ερμηνεύοντας την Α΄ προς Κορινθίους επιστολή του αποστόλου Παύλου και φθάνοντας στο χωρίο 10,24, το οποίο λέγει «**Μηδείς το εαυτού ζητείτω, αλλά το του ετέρου έκαστος**», αναφέρει τα εξής αξιοπρόσεκτα και σημαντικά για την κατά Χριστόν τελείωση·

«Η πιο τέλεια και μεγάλη εντολή του Χριστού, η πιο ψηλή κορυφή που μπορεί να φθάσει ο άνθρωπος, η πιο σωστή μέθοδος για επιτύχουμε το «καθ' ομοίωση» είναι το να ενδιαφερόμαστε όχι για το συμφέρον το δικό μας αλλά για το συμφέρον των άλλων. Τίποτε δεν είναι τόσο σπουδαίο και σημαντικό ούτε σε αναδεικνύει άξιο μιμητή του Χριστού, όσο το να φροντίζεις για τον πλησίον σου και να ενδιαφέρεσαι

πρώτα για εκείνον και μετά για σένα. Κι αν ακόμη νηστεύεις ή κοιμάσαι κάτω για άσκηση, ή τρως στάχτη, ή θρηνείς συνεχώς για τις αμαρτίες σου, για τον πλησίον όμως δεν φροντίζεις, τίποτα μεγάλο δεν έκανες και είσαι πολύ μακριά της κατά Χριστόν τελειώσεως».

Και ο ιερός πατήρ δεν αρκείται να τονίσει θεωρητικά μόνο αυτή την αλήθεια, αλλά προχωρεί, και παρουσιάζοντας την ζωή των βιβλικών προσώπων, δείχνει μέσα από την πράξη της ζωής το πόσο σωστή είναι η διδαχή του.

Ο Λώτ, σκεπτόμενος αποκλειστικά και μόνο το δικό του συμφέρον, εγκαταλείπει τον θείο και προστάτη Αβραάμ, μετοικεί στα Σόδομα και στο τέλος καταστρέφεται. Το ίδιο και ο Ιωνάς, ο οποίος κόντεψε να πνιγεί, επειδή αδιαφόρησε για τη σωτηρία της Νινευή. Αντιθέτως **ο Μωυσής** απορρίπτει τη βασιλική αυλή της Αιγύπτου, τα πλούτη, τις τιμές και τη δόξα, χάριν των βασανισμένων συμπατριωτών του, και ο Θεός τον αναδεικνύει προφήτη και αρχηγό και νομοθέτη των Ισραηλιτών και τον δοξάζει αιώνια. **Ο δε Παύλος** υπομένει τα πάντα, γίνεται τοις πάσι τα πάντα, δεν παίρνει δεκάρα τσακιστή από κανένα, υποδουλώνεται σ' όλους, συμμορφώνεται πολλές φορές με τα καπρίτσια και τις ιδιορρυθμίες των ανθρώπων, εφ' όσον βέβαια δεν είναι αμαρτωλές, φθάνει στο σημείο να ζητάει να γίνει «ανάθεμα» (Ρωμ. 9,3), αρκεί να σωθούν οι συγγενείς του κατά σάρκα, οι αδελφοί του Ιουδαίοι. Και ο Θεός τον καθιστά ουρανοβάμονα, τον αναδεικνύει στόμα Του και πρώτο των αποστόλων.

Ας αφήσουμε όμως τον άγιο Χρυσόστομο που έζησε τους πρώτους αιώνες κι ας έλθουμε στον άγιο Κοσμά τον Αιτωλό που έζησε στα τέλη περίπου της τουρκοκρατίας. Στις διδαχές του, που διεσώθησαν και είναι μικρές και ως εκ τούτου θίγουν λίγα θέματα, το θέμα που κυριαρχεί και επαναλαμβάνεται κατά πιεστικό θα έλεγε κανείς τρόπο είναι το θέμα της αγάπης. Της αγάπης που «ου ζητεί τα εαυτής» (Α' Κορ. 13,5), αλλά αναλίσκεται στην υπηρεσία των άλλων και ενδιαφέρεται πρώτα και πάνω απ' όλα για τους άλλους.

Λέγει ο άγιος: «Και να αγαπάς τα πτωχά παιδιά καλύτερα από τα δικά σου· ει δε και να ζητείς πώς να δίνεις του παιδιού σου να τρώγει και να πίνει καλά, να έχει εύμορφα φορέματα, και δι' εκείνο το πτωχό να μη σε μέλει, αύριο βλέπεις το παιδί σου αποθαμένο και καίγεται η καρδιά σου».

Αλλού πάλι λέγει ότι: «Χρέος έχουν εκείνοι που σπουδάζουν να μη θέλουν να τρέχουν στις αυλές των μεγάλων και σε αρχοντικά για να αποκτήσουν πλούτο και αξιώματα, αλλά να διδάσκουν το λαό που βρίσκεται μέσα στην απαιδευσία και τη βαρβαρότητα, για να αποκτήσουν έτσι μισθόν ουράνιον και δόξαν αμάραντον».

Αλλού πάλι, αναφερόμενος στο ίδιο θέμα, λέγει τα εξής αξιοπρόσεκτα: «Και να έχετε αγάπην ο ένας τον άλλον, πλούσιοι και πτωχοί. Και εις ξένην κρίσιν να μη κριθείτε· και προδοθείτε εις κρίσεις Τούρκων· ότι **δώδεκα χρόνους να μείνει ακοινώνητος ο προδότης**. Και αν σου πταίσει ο αδελφός σου ή άλλος χριστιανός πήγαινέ τον στον δεσπότην και μην τον πηγαίνεις εις κρίσιν των Τούρκων, ότι μεγάλην αμαρτίαν έχεις και θέλεις κολασθεί αιώνια».

Θα τελειώσουμε με κάτι που λέγει ο σύγχρονος μας άγιος Παΐσιος: «Παλιά οι άνθρωποι μπόλιαζαν άγρια δένδρα στο μονοπάτι, για να τρώνε οι ερχόμενες γενιές και να συγχωρούν τα πεθαμένα τους. Σήμερα όλοι κοιτάζουν να βολευτούν προσωπικά και τελικά δεν βολεύεται κανείς. Επειδή δεν υπάρχει το ενδιαφέρον για τον άλλον, σκοτώνουμε τον εαυτό μας». Πόσο ανόητοι είμαστε!